

Proto i my, obklopeni takovým zástupem svědků, odhodme všecku přítěž i hřích, který se nás tak snadno přichytí, a vytrvejme v běhu, jak je nám uloženo, s pohledem upřeným na Ježíše, který vede naši víru od počátku až do cíle... Mějte v paměti ty, kteří vás vedli a kázali vám slovo Boží. Myslete na to, jak dovršili svůj život, a následujte je ve víře! (Žd 12,1-2 a 13,7-8)

V Praze dne 30. prosince 2020

Milé sestry a bratři,

na závěr kalendářního roku je vhodná doba vzpomínat na ty, kteří nás v životě vedli dobrou cestou života a za Ježíšem. Nikdy bychom se bez nich neobešli, jako se novorozené děti neobejdou bez rodičů nebo těch, kteří se jich s láskou ujmou. Protože jak nás učil psycholog Jeroným Klimeš, matka není ta, skrze jejíž dělohu vyjde dítě na svět, ale ta, s kterou vytvoří citový vztah. Vzpomeňme tedy vděčně na všechny, se kterými nás poutá vztah plný lásky, přijetí, porozumění, pomoci, rady i napomínání k dobrému.

On to byl a je vlastně Ježíš, který nás vede a provází životem skrze veliký oblak svědků, lidi zápasící o svou víru, jejichž příběhy čteme v Bibli a jejichž životy tak dobře známe z našeho okolí. Předali nám to nejlepší, co měli, a nyní je na nás, abychom na ně nejen vděčně pamatovali, ale velmi aktivně předávali dál štafetu víry našim dětem a přátelům, blízkým i vzdáleným, milým i nemilým, aby i oni došli spolu s námi do cíle. A víte, co mě na tom oblaku svědků povzbuzuje nejvíc, že nikdo z nich – kromě Ježíše – nebyl dokonalý! Uvedu jen dva příklady svědků oddaných Kristu a službě v církvi.

Myslím na dědečka Čenka, který už od dětství bral život, víru i církev vážně. Když ještě za Rakouska-Uherska viděl nelásku faráře a nespravedlnost páchanou na spolužáky, rozhodl se, že jakmile dosáhne potřebného věku, z katolické církve vystoupí, a udělal to. Když ale o pár let později uvěřil v Krista na základě svědectví bratra Václavíka z Pozlovic a kazatele Urbánka, do církve (tehdy Jednoty českobratrské) zase vstoupil a sloužil pak Bohu s celou svou rodinou, dokud nevydechl naposledy. Jsou příklady dobré i nedobré, které určují náš život.

Mám před očima kazatele Jana Urbana, který v církvi dovedl s velkou autoritou prosazovat své záměry, o kterých byl přesvědčen. Měl jsem z něho respekt, věděl jsem, že leckdo narazil na sílu jeho osobnosti a doplatil na to. Byl jsem v čase svého hledání a bloudění na křižovatce víry v Krista i vztahu ke své církvi. Obával jsem se, že mi dá pocítit převahu své autority, přesto jsem zazvonil u jeho dveří. Jaké překvapení jsem zažil, když první, co udělal bylo, že se mně omluvil, poprosil mě za odpuštění, že si na mě dříve neudělal čas, a ujistil mě, že mohu za ním kdykoliv přijít, že spolu můžeme otevřeně hovořit naprosto o všem. Ne jeho dogmatika a skálopevná pravda, ale otevřenost a láska mě udržely v Církvi bratrské.

Mohl bych pokračovat dál, ale to bych už odvedl vaši mysl od vašeho vzpomínání na ty, kdo vedli vaši víru, kdo ve své síle, statečnosti i slabosti zápasili o své spasení i záchranu druhých, a kdo nakonec doběhli do cíle. I pro jejich příklad stojí za to odhodit všelijakou přítěž a hřích, který se i nás tak snadno přichytí a vytrvejme v běhu za Ježíšem, protože po Novém roce budeme velice potřebovat dobré příklady, které nás budou táhnout dál. A kromě toho i my budme dobrým příkladem víry a života, protože i nás druzí potřebují na cestě za Kristem.

Pán s vámi, váš

Bronislav Matulík